

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Κλαίω πικρά...
- Π.— Γιατί, μωρέ;
- Φ.— Μές 'στά καλά μας ελα
κι' αὐτό τὸ Κοντουάρ ντ' 'Εσκόντ' ἐτίναξε τὰ κῶλα.
- Π.—Μὰ τοῦτο τὸ ἐγνώριζα κι' ἐγὼ ἐκ τῶν προτέρων.
- Φ.—Βαβαί!... πολλοὶ ἐχάθησαν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων.
καὶ μένουν ἄνευ ὀβολοῦ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις...
καὶ πρῶτος ὁ Γεννάδιος, τὸν Πικλήν 'Αναστάσης,
πρὸς δὲ οἱ Φαρμακόπουλοι ὑπέστησαν ζημίας,
ἀλλὰ κι' οἱ Παγανέληδες θὰ ἔπαθαν ὁμοίως.
Οὐ μὴν κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλή, τὴν ἔπαθα ὁ τάλας
κι' ἀπώλεσα 'στὸ Κοντουάρ ποσότητος μεγάλας,
καὶ τώρα πᾶ δὲν ἔχω ποῦ τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνω
κι' οὐδὲ μοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ ἐξομαλύνω.
- Π.—Καλὰ νὰ πάθης, μασκαρά, ποῦ δὲν 'ρωτᾷς κι' ἐμένα,
καὶ ἡ περιουσία σου πηγαίνει 'στὰ χαμένα.
- Φ.—'Αλλὰ ἐσύ, βρὲ Περικλή, δὲν ἔπαθες ζημίαν;
- Π.—'Εγὼ ἐπρόδλεψα, μωρέ, αὐτὴν τὴν τρικυμίαν,
καὶ τὴν περιουσίαν μου ἐτράθηξα ἐγκαίρως
καὶ τὴν ἐτοποθέτησα εἰς ἀσφαλές τι μέρος.
- Φ.—Σὺν τράνσιτ μούντι γκλόρια... καπνὸς τὰ μεγαλεῖα...
ὁ κόσμος ἐμουφλούζεψε... καταστροφή τελεία...
ἄς ἔλθ' εἰς ὄλους κι' εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Κυρίου...
- Π.—Θαρρῶ πῶς εἶχες, μασκαρά, καὶ μετοχὰς Λαυρίου.
- Φ.—'Εξημμώθην κι' ἐξ αὐτῶν, βρὲ Περικλή, μεγάλως
κι' ἀπὸ τὴ μύτη μου ζυγὸς ἐδῆθη καὶ ὁ μπάλος,
καὶ θὰ περάσουν δύο τρεῖς καὶ περιπλέον χρόνοι,
ποῦ δὲν θὰ γίνῃ σουαρὲς 'στὸ νέο μου σαλόνι.
καὶ θὰ θρηγῶ τὴν τύχην μου κλειστὸς 'στὴν κἀμαρά μου...
- Π.—'Εγὼ μωρέ, 'στὴν Πάγκ-'Οδίνγκλ θὰ βάλω τὸν παρᾶ μου.
- Φ.—'Εξασφαλίσου, ἀδελφέ, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃς,
ἐὰν δὲν θέλῃς ἄσιτος 'στὴν ψάθα ν' ἀποθάνῃς.
Οἱ ἄνθρωποι κατήνησαν ἐξώλης καὶ προώλης,
ἡ δὲ ληστεία νέμεται τὰς κώμας καὶ τὰς πόλεις,
καὶ βλέπω τὰ συντρίμματα κατακλυσμοῦ μεγάλου...
ἐντεῦθεν μὲν τὸ Κοντουάρ, τὸ Λαύριον ἐξ ἄλλου...
τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ Τράπεζα καὶ ἄλλαι...
εἰς ὑπνόμεους καὶ ὁπᾶς τὰ χρήματά σου βάλῃς.
'Αν βλέπῃς 'Ισοζύγια κι' εὐτυχιῶν πληθῶραν
κι' ἀνθοῦσαν καὶ προκόπτουσαν τὴν ἐνδοξὸν μας χώραν,
μὰ βλέπε καὶ τοὺς Κορωνιούς καὶ κάνε τὸν σταυρὸ σου
καὶ κρύβε εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς τὸν θησαυρὸ σου.
'Ας ἀπιστῶμεν 'στὰ καλά ἐμεῖς οἱ παροδῖται...
ὁμογενεῖς ὀπίσω μας κι' ἐμπρὸς μας λωποδύται.
'Οπόταν βλέπῃς ἀγαθὰ νὰ εἶσαι τσαναμπέτης,
δταν ἀκούῃς τὸ καλόν, κακὸν νὰ ὑποθέτῃς,
ἀπόφευγε πολὺ τὸ φῶς καὶ στρέφε 'στὸ σκιόφως,
κι' ἄς βλέπωμεν τὰ πράγματα κι' οἱ δύο ἀντιστρόφως.

- 'Εν τούτοις ἦλθε κι' ἡ Βουλή πιστὴ πρὸς τὸ καθήκον
καὶ Πρόεδρον ἀνέδειξε καὶ πάλιν τὸν 'Ανδρῆκον.
ἀλλ' ὅμως ὁ Θεόδωρος παρὼν δὲν παρευρέθη,
διότι μέχρι σήμερον διατελεῖ ἐν μέθῃ
δι' ὅσα ἤκουσε καλὰ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ του...
προσῆλθον δὲ οἱ φίλοι του μετὰ χαρᾶς ἀρρήτου
καὶ στεφάνια ἐπέθηκάν 'στὸν ἀρχηγόν των ὄλοι
κι' ὁ Θεοδωράκης ἔγινε μπαξῆς καὶ περιβόλι,
καὶ τόσα ἐπετέθησαν εἰς τὸν Βουλγαροκτόνον,
ποῦ μόλις ἦτον ὄρατὴ ἡ κεφαλὴ του μόνον,
τὴν κεφαλὴν του δ' ἐκβαλὼν ἐκ μέσου τῶν στεφάνων,
ἀπέτεινε προσφώνησιν θερμὴν 'στὸν Καραπάνον,
κατόπιν δὲ καὶ πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὄλους,
κι' ἐκ νέου ὑπενθύμισε τὸν Στήλιμαν καὶ τοὺς δόλους,
καὶ κεραυνοὶ ἐθάλλοντο τὰ μάλα σμερδαλέοι
κατὰ τῆς λαίδης Γκέρσευ κι' αὐτῆς τῆς Γκαλουλέυ,
ποῦ ἄρον ἄρον ἔφθασαν εἰς τὰς 'Αθήνας πάλιν
νὰ ἐπιτείνου τῶν φρενῶν τὴν σύγχυσιν καὶ ζάλην.
Τοιαῦτα ὁ Θεόδωρος προσεῖπε θυμωμένος,
καὶ ἡ βιογραφία του ἐγράφη ἐσπευσμένως,
καὶ ὡς ἐνδιαφέρουσα παρ' ὄλων ἐζητεῖτο
καὶ δὴ δὲκαίρως κατ' ἀρχὰς 'στοὺς δρόμους ἐπωλεῖτο,
ἀλλ' ὕστερα ἐξέπεσε κι' ἐκείνη 'στὸ παζάρι
καὶ ταραμᾶ ἐτύλιγαν καὶ κόκκινο χαβιάρι.
Οὐχ ἦττον καὶ ὁ Στάϊκος ἐργάζεται συντόμως,
τὴν νύκτα δὲ κατέρχεται 'στὰς ὑπνόμεους μόνος,
ὡς ἔχων δὲ δικαίωμα νὰ δέσῃ καὶ νὰ λύσῃ
τὰ τόσα χαρτοπαίγνια ἐθάθηκε νὰ κλείσῃ,
μὰ ὅλα τὰ τρεχάματα πηγαίνουν εἰς τὸν βρόντο,
γιατί, κι' ἂν μείνου ἀνοικτὰ, κανεὶς δὲν βάζει πόντο,
διότι ἐμουφλούζεψε ὁ κάθε πατριώτης...
- Π.—'Αλήθεια κι' ὁ Καμπούρογλους πῶς ἔγινε ἱππότης;
- Φ.—'Εδιδάσασα πῶς ἔγινε κι' αὐτὸς ἐκ τῶν ἐν τέλει,
ἐφ' ᾧ συγχαρητήρια κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ στέλλει,
ἀλλ' ἄς μὴν καμαρώνεται τὸ πρᾶγμα μέγα κρίνων,
διότι ἔγινε κι' ἐγὼ πρωτύτερ' ἀπ' ἐκεῖνον.
- Π.—Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ, ἐκ μέσης τὸν συγχαίρω.
Δὲν ξέρεις ἄλλοτε τίποτε;
- Φ.— Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ξέρω.
- Π.—Δὲν ἔμαθες ποιὸς θὰ γενῆ Μητροπολίτης τώρα;
- Φ.—Περὶ αὐτοῦ τὸν Δαμαλᾶν καὶ τὸν Παυλίδην δρα,
οὐχ ἦττον τὸ ἀξίωμα φρονῶ πῶς θὰ γυρέψουν
κι' ὁ Σγούτας καὶ ὁ Κορωνιός, ὁπόταν μουφλουζέψουν.
Καὶ τώρα, φίλε Περικλή, ἂν θέλῃς νὰ γλυτώσῃς,
μολὼν λαβὲ τὸ ξύλο σου νὰ μὲ ξυλοφορτώσῃς.
- Π.—'Ορσε λοιπὸν μπαγλάρωμα 'στὴ ράχη σου, βουδάλι,
διότι ἔχεις νὰ τῆς φᾶς ἀπὸ τὸ καρναβάλι.